

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.591 van 19 oktober 2015
in de zaak A. 217.238/IX-8735**

In zake: Arne VAN DER AUWERA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Rafaël Mommen
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Minderbroedersstraat 52 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW KCST-TECHNICUM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Isabel Gieraerts en Peter Vlietinck
kantoor houdend te 3583 Paal-Beringen
Paalsesteenweg 133
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 9 oktober 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de beroepscommissie van de vzw KCST-Technicum van 16 september 2015 waarbij besloten wordt dat het oriënteringsattest C uitgereikt aan Arne Van der Auwera gehandhaafd blijft.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 oktober 2015, om 14 uur.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rafaël Mommen, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Isabel Gieraerts, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Luc Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is tijdens het schooljaar 2014-2015 leerling in het derde jaar van de derde graad (zevende specialisatiejaar) “Winkelbeheer - Etalage” (BSO) aan het KCST-Technicum te Sint-Truiden.

3.2. Verzoeker is tijdens het schooljaar 2014-2015 veelvuldig afwezig omwille van psychomedische problemen en kan omwille van een ononderbroken periode van ziekte van midden mei tot 30 juni 2015 niet deelnemen aan de examens.

3.3. Op 30 juni 2015 stelt de delibererende klassenraad vast over onvoldoende gegevens te beschikken en beslist:

“De leerling maakt een bijkomende proef voor de vernoemde vakken wegens ziekte nl GIP-studentenbedrijf, stage, Frans, godsdienst, Mavo, Engels, Nederlands, boekhouden, recht, winkelbeheer, informatica.”

3.4. Blijkens het rapport slaagt verzoeker op de ‘bijkomende proeven’ voor Frans, godsdienst, Mavo, Engels en Nederlands, maar niet voor be-

drijfshuishoudkunde (34,5 op 70), recht (14 op 35) en winkelbeheer (55 op 140). Globaal zijn er jaartekorten voor bedrijfshuishoudkunde (49%), informatica (44,5%), recht (47%), winkelbeheer (48,9%) en stages winkelbeheer (34,7%). Op de GIP scoort hij een eindtotaal van 37%. Zijn globaal jaartotaal is 51,5%.

3.5. Op 31 augustus 2015 beslist de delibererende klassenraad om verzoeker een oriënteringsattest C toe te kennen op basis van deze jaartekorten omdat hij “[n]a bijkomende toetsen [...] niet [heeft] voldaan aan, de leerplandoelstellingen voor het behalen van het diploma van secundair onderwijs”.

3.6. Een overleg met de directie op 1 september 2015 leidt tot een opnieuw samenroepen van de delibererende klassenraad.

3.7. Op 3 september 2015 beslist de klassenraad dat het oriënteringsattest C gehandhaafd blijft.

3.8. Op 9 september 2015 stelt verzoeker beroep in bij de beroepscommissie.

3.9. Op 16 september 2015 beslist de beroepscommissie dat het oriënteringsattest C uitgereikt aan verzoeker gehandhaafd blijft.

Dat is de bestreden beslissing.

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende nood-

zakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Er dient te worden aan herinnerd dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een ernstige verstoring teweegbrengt in het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, dat ze de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt en de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang brengt.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond.

Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”. Dit impliceert dat de verzoekende partij in zijn inleidend verzoekschrift aan de hand van precieze en concrete feitelijke gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure onherroepelijk te laat zal komen én dat zij als eisende partij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State.

Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing wordt aldus mede afgemeten naar de haast die een verzoekende partij zelf betoont bij het instellen van haar vordering. De noodzaak om na de kennisname van de griefhoudende beslissing met passende voortvarendheid de vordering

bij de Raad van State in te leiden is immers inherent aan het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

6. Van verzoeker – die zijn belangen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing immers dermate nadelig aangetast weet dat hij de afwikkeling van de procedure ten gronde en zelfs de gewone schorsing niet kan afwachten – wordt gevergd dat hij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State.

7. Zodra verzoeker kennis kreeg van de beslissing van de beroepscommissie tot handhaving van het oriënteringsattest C wist hij dat hij niet langer de door hem geambieerde studieloopbaan kon voortzetten.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het inleidend verzoekschrift geen feiten of omstandigheden vermeldt die volgens hem kunnen verantwoorden dat in zijn geval de diligentie niet zou moeten worden afgemeten vanaf de kennisname van de bestreden beslissing.

De Raad van State dient dan ook rekening te houden met het tijdsverloop tussen de kennisname van de bestreden beslissing en het indienen van de voorliggende vordering.

8. De bestreden beslissing dateert van 16 september 2015 en is diezelfde dag nog per aangetekende brief verzonden naar verzoeker. Volgens de gegevens van E-Tracker van bPost is deze brief aangeboden op 17 september 2015 en door hem afgehaald op 18 september 2015.

9. De bestreden beslissing is niet zomaar een beslissing die plots of onverwachts over hem is genomen. Ze is het resultaat van een beroepsprocedure

die verzoeker heeft ingesteld tegen een eerdere klassenraadbeslissing en waarvan verzoeker in de ene of andere zin het antwoord mocht verwachten.

De voorliggende vordering is niettemin pas op 9 oktober 2015 – dus eenentwintig kalenderdagen of drie weken later – aan de Raad van State bezorgd.

Dit is voor een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, schromelijk laat.

10. Op de terechtzitting verklaart de raadsman van verzoeker in dat verband dat hij niet over een volledig dossier beschikte en dat de zitting van de beroepscommissie chaotisch is verlopen.

Dat kan de Raad van State niet overtuigen.

Er kan door de Raad immers alleen rekening worden gehouden met hetgeen daarover in het verzoekschrift wordt uiteengezet en gestaafd. De Raad mag geen acht slaan op hetgeen ter terechtzitting nog door de verzoekende partij wordt bijgebracht. De verwerende partij kan daarop immers niet meer antwoorden in haar nota met opmerkingen en de auditeur kan daarover niet op een deugdelijke wijze advies verlenen in een procedure die op grond van artikel 22 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State essentieel schriftelijk is.

Overigens mist het gegeven overtuigingskracht aangezien de raadsman van verzoeker – dezelfde die thans optreedt voor de Raad van State – de beroepsprocedure heeft ingesteld tegen de eerdere beslissing van de klassenraad.

11. Een en ander leidt ertoe dat moet worden besloten dat verzoeker niet met de vereiste spoed is opgetreden. De uitermate hoge graad van urgentie die thans door hem aan de zaak wordt toegeschreven, valt niet te verzoenen met het manifeste gebrek aan diligentie, dat de negatie zelf is van het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering.

12. Er is bijgevolg niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

VI. Rechtsplegingsvergoeding

13. De verwerende partij vraagt dat verzoeker zou worden veroordeeld tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro, zijnde het basisbedrag van 700 euro, verhoogd met 20% van dit basisbedrag “gelet op de procedure UDN”.

Beoordeling

14. Wat het verzoek tot verhoging van de rechtsplegingsvergoeding tot 840 euro betreft, zijnde het basisbedrag van 700 euro, verhoogd met 20% van dit basisbedrag, beroept de verwerende partij zich vermoedelijk op hetgeen in dit verband is bepaald in artikel 67, § 2, eerste lid, van het algemene procedurereglement. Die bepaling luidt:

“§ 2. Het basis-, minimum- of maximumbedrag bedoeld in paragraaf 1 wordt verhoogd met een bedrag dat overeenstemt met 20 procent van dit bedrag, als het beroep tot nietigverklaring gepaard gaat met een vordering tot schorsing of tot voorlopige maatregelen, of als de vordering tot schorsing of tot voorlopige maatregelen volgens een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend wordt en gepaard gaat met een beroep tot nietigverklaring.”

Aangezien de vordering tot schorsing volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid te dezen niet gepaard is gegaan met een beroep tot nietigverklaring, is er geen reden om de verhoogde rechtsplegingsvergoeding van 840 euro toe te kennen.

Uit wat voorafgaat, volgt dat het basisbedrag van 700 euro dient te worden toegekend.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwe-rende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 oktober 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,
bijgestaan door

Vera Wauters,

De griffier

Vera Wauters

staatsraad, waarnemend voorzitter,

griffier.

De voorzitter

Bruno Seutin